

STUDENT REVUE

ČLOVĚK A PŘÍRODA

příroda krásná i zákeřná | Erasmus+ | maturitní ples

Dvoutměsíčník Gymnázia Dr. Josefa Pekaře
39 – březen/duben 2026 (IX. ročník)

DOSTUPNÉ
ONLINE ZDE

https://www.kudyznovy.cz/aktivity/mariina-vyhlidka-v-ceskem-svycarsku

N 50°51.62267'
E 14°24.30073'
Mariina vyhlídka, České Švýcarsko

Tato vyhlídka, také známá jako Mariána, je jednou z nejkrásnějších vyhlídek v Českém Švýcarsku. Nachází se kousek od Jetřichovic, které jsou jakýmsi pomyslným centrem obklopeným hned několika vyhlídkami. Po krátkém, ale náročném výstupu vás na Mariánské skále čeká překrásný dřevěný altánek, ze kterého se naskýtá výhled na všechny strany. Altánek sice není původní (ten musel být kvůli přírodním vlivům a neukázněnosti turistů vyměněn), ale jeho současná podoba se té původní velmi podobá – vznikla totiž podle návrhu z roku 1856. Svůj nynější název vyhlídka získala po manželce tehdejšího knížete Ferdinanda Kinského, Marii Anně Kinské. Nejlepším časem, kdy Mariánu navštívit, je určitě rozbřesk, při nízké oblačnosti to dokonce vypadá, jako by altánek plul po obloze. (MH)

EDITORIAL

Vážený čtenáři,

také koukáš, jak krásně nám to venku všechno rozkvetlo? A že to letos ani nezmrzlo, co? Je to prostě krása, kam se jen podíváš. Jen je škoda, že máš tolik učení na všelijaké ročníkové testy, pololetní zkoušení, maturity... Počkej – ty si to ještě nepamatuješ? Že už si vzpomínáš? Ano, přesně tak! Čapni tento časopis, vyběhni někam ven na rozkvetlou louku, do zelenajícího se parku nebo do sluncem rozzářeného lesa, na chvíli se zastav, sedni si a čti. A on ten zbytek už pak tak nějak půjde sám. Nevěříš? Zkus to. Čti, vnímej, odpočívej. Vždyť po té zimě je to potřeba :)

Už nám začíná léto a příroda se opět oblékla do zelené, a my v redakci Student revue jsme se rozhodli, že kdy jindy by měl být ten správný čas udělat tématem čísla přírodu, když ne právě nyní. V tomto čísle časopisu se tedy můžete těšit hned na několik článků, které s přírodou souvisejí, ale kromě toho také tradičně na několik reportáží, pohled na letošní druhý maturitní ples, nebo tradiční rubriky, kterými jsou například Pekárna nebo Výtvarné okénko. Jako vždy toho v čísle ale najdete mnohem více a v neposlední řadě také poslední kolo druhého ročníku naší časopisecké soutěže a rovněž poslední kolo naší fotografické soutěže. Tak hurá do toho!

Ještě, než se ale začnete do následujících stránek, musíme se vám s něčím pochlubit. Pamatujete si, jak jsme se před rokem umístili na prvním místě v krajském kole soutěže školních časopisů a jak jsme

si následně v listopadu přivezli z Brna titul druhého nejlepšího školního časopisu v celém Česku? Letos jsme se do té samé soutěže přihlásili opět a krajské kolo už je za námi... A – náš titul nejlepšího školního časopisu ve Středočeském kraji jsme obhájili! To pro nás kromě hromady nadšení znamená také listopadové finále v Brně, na které se už teď moc těšíme. O vyhlášení najdete i samostatný článek, tak ho určitě nepřeskočte ;)

Přejeme Vám do těchto hektických měsíců mnoho úspěchů, ale především také alespoň chvíli času na to se zastavit a užít si následující stránky našeho školního časopisu!

Za redakci Student revue

Jakub Křováček
Šéfredaktor

SR

Šéfredaktor:
Jakub Křováček

Grafika:
Jakub Křováček

Redaktoři:

Eliška Fialová

Anna Kameníková

Alena Gabryšová

Anna Kindlová

Anna Grofová

Dorota Kučerová

Michaela Havrancová

Eliška Poláková

Martin Janeček

Anna Votočková

Příspěvatelé

Alice Kuchtová

Sabina Netrvalová

Mikuláš Albert Macháček

Zuzana Vondrová

Fotografie:

Mgr. Pavla Bořkovcová

Sabina Netrvalová

DofE expediční tým 2. B

Leontýna Nováková

Anna Grofová

Eduard Suchý

Mikuláš Albert Macháček

Konzultace a korektura:

PhDr. Ladislav Futtera

V časopise byl použit také obrazový materiál z volně dostupných zdrojů a obrázky generované umělou inteligencí.

Děkujeme ředitelství školy za podporu při tisku časopisu.

Studentský magazín 39. číslo – březen/duben 2026

Student revue

Číslo vyšlo 16. 5. 2026

IX. ročník

Další číslo vyjde
koncem června.

@student.revue

student.revue@pekcloud.cz

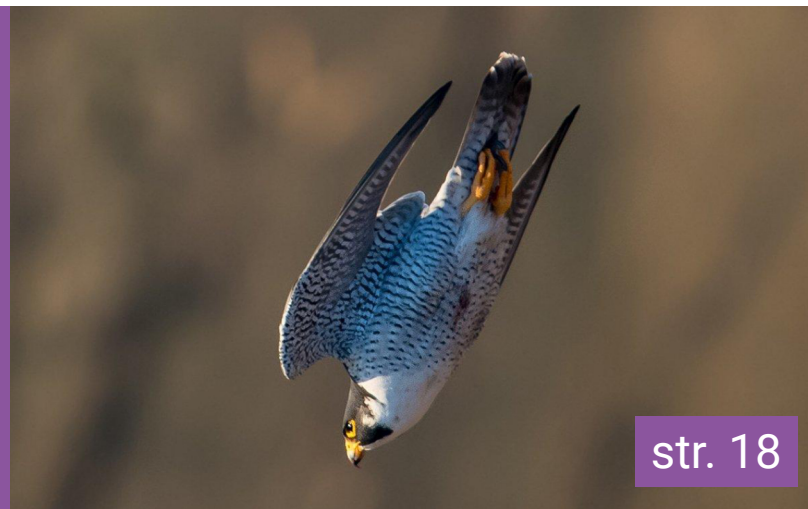
Student revue

www.casopis.pekcloud.cz

Fotopříloha: České Švýcarsko	2
Editorial	3
Jak jsme jeli obhájit vítězství	6
Naposledy si zatančit	8
Z gymplu na rok do tropů	10
Prokleté drama poprvé na scéně	12
TÉMA: Příroda krásná i zákeřná	
▶ Kouzlo našich Krkonoš	14
▶ Kamarádi na život a na smrt	16
▶ Sokol stěhovavý	18
Další DofE expedice	21
Andaluský deník	24
Tři králové	26
Po stopách vědy a historie	28
Výtvarné okénko: Jak opravit špatné proporce	30
PEKÁRNA	
▶ Rozhovor s Mgr. Michaelou Šlapákovou	31
▶ Perličkárna	32
Fotografická soutěž	33
Pojďte luštit se Student revue!	34
Mišovy neplechý: Herbář	35

TÉMA Sokoli

str. 18

TÉMA Kouzlo našich Krkonoš

str. 14

REPORTÁŽ Školní časopis roku

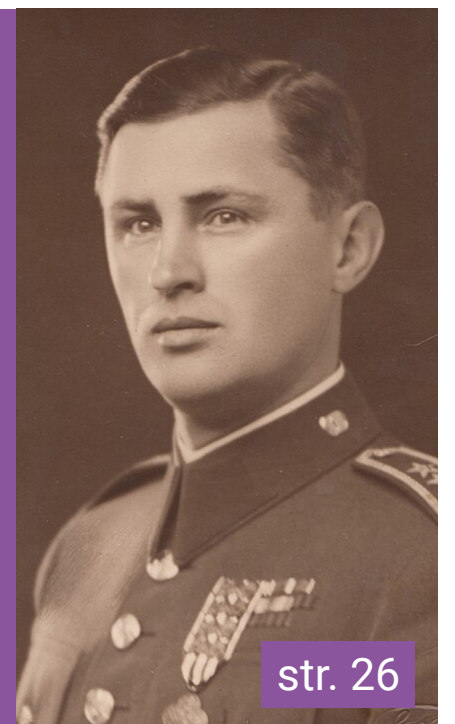
str. 6

PLES Maturitní ples 4. C a 8. O

str. 8

HISTORIE Tři králové

str. 26

JAK JSME JELI OBHÁJIT VÍTĚZSTVÍ

🏠 Jakub Křováček (7. 0)
📷 redakce Student revue

Je pátek, je čtyřadvacátého dubna a je den, na který jsme se v redakci poslední půlrok těšili. Přijíždím k mladoboleslavskému hlavnímu nádraží, v ruce mám své barytonové ukulele a na zádech batoh. Ne snad, že by tyto věci byly potřeba kvůli časopisu, to se vás jen snažím zmást. Tak co, troufnete si tipnout, kam jedeme?

Přicházím k provizornímu dřevěnému přístřešku, a tam už na mě čeká hispanistická Anička. Na nástupišti ještě nabere Elišku a po krátkém čekání se potkáváme s partičkou, která přicestovala osobákem z města, a to

s Míšou, další Aničkou (pro kterou mimochodem ještě nemáme vymyšlenou přezdívku, to bychom měli napravit :D) a naším kantorským ochráncem, panem Futterou. Společně nasedáme do vlaku linky R21 a míříme do Prahy. A kam že to

tedy vlastně jedeme? Na vyhlášení dalšího ročníku krajského kola soutěže Školní časopis roku.

Cesta ubíhá rychle, dokonce tak rychle, že ani nestíháme dořešit všechny redaktorské záležitosti,

a už jsme v Praze. Vyskakujeme na Vysočanech, přebíháme na metro a cobydup se vezeme eskalátorem z nástupišť na Národní třídě. A kam dál? No, snad si to pamatujeme. Doleva, najít průchod do vnitrobloku, poté doprava a... Už tady máme i směrovky. Tak jsme správně! Jako vloni volíme sportovní variantu a do horního patra jdeme hezky postaru – po schodech. Ve stejné učebně jako vloni se poté usazujeme, připínáme si na trička naše jmenovky a čekáme na začátek vyhlásování.

Stejně jako vloni, ani letos neobnáší pobyt na půdě Vyšší odborné školy publicistiky žádné větší snažení – soutěž vyhodnocuje porota v průběhu několika týdnů a v Praze se už koná jen závěrečné vyhlášení výsledků. A to dokonce hned několika krajů! Liberecký, Ústecký, Praha... „Gymnázia, Středočeský kraj“? To bude asi naše kategorie! Zpozorněli jsme a napjatě posloucháme a... „První místo v této kategorii patří časopisu Student revue [student rívjů]!“ Jupí! Sice máme další přírůstek do naší oblíbené rubriky „Jak špatně vyslovit

název našeho časopisu“, ale vítězství samotné nás moc těší! Jdeme si převzít diplom, tašku s cenami a děláme si vítěznou fotografii. Tak to letos opět vyšlo! Opět první a opět postupujeme do celostátního kola, jehož vyhlášení se bude konat v listopadu na půdě Fakulty sociálních studií Masarykovy univerzity! Plni dojmů a radosti vycházíme ven z budovy a loučíme se – kroky každého z nás teď totiž směřují trochu jinam. Ale jedno je jasné, na příští schůzce to pořádně se všemi redaktory oslavíme!

A proč že jsme to vlastně vyhráli? Je to díky vám, našim čtenářům, bez vás by totiž naše práce neměla smysl a nikam bychom se jako časopis neposouvali. Za podporu děkujeme panu řediteli, celému učitelskému sboru, studentům, rodičům, ostatním zaměstnancům školy a zkrátka všem, kteří Student revue čtou a kteří nám ukazují, že to má smysl. Také gratulujeme časopisu Školník z vedlejšího gymnázia, který si letos polepšil a skončil na druhém místě, a tudíž se potkáme v listopadu v Brně! (myslím, že o napětí a zdravou rivalitu nebude

nouze :D) Z pozice šéfredaktora bych ještě rád poděkoval všem redaktorům, kteří jsou úžasní, skvělí, nejlepší... Jinou redakci bych si ani nedokázal představit. A za celou redakci také musím poděkovat panu profesorovi Ladislavu Futterovi, který nad námi drží ochrannou ruku, pomáhá nám realizovat všechny naše bláznivé nápady a dohlíží na to, aby naše tvorba měla tu nejvyšší možnou úroveň.

Tak ještě jednou – děkujeme! A vy nám držte palce, ať se nám zadaří i v listopadu v Brně!

📷 Výběr redakce na vyhlášení v Praze

ŠKOLNÍ

ČASOPIS ROKU

2026

krajské kolo

1. místo

v kategorii víceletých gymnázií získává časopis

STUDENT REVUE

GYMNÁZIUM DR. JOSEFA PEKAŘE

Středočeský kraj

Publicistika

abc

HISTORY

Epocha

Publicistika

NAPOSLEDY SI ZATANČIT

ANEB MATURITNÍ PLES TŘÍD 4. C A 8. O

Anna Kindlová, Anna Votočková (2. B)

Eduard Suchý

Je tady opět plesová sezóna a vaše oblíbené redaktorské duo Aniček je zpět s novou reportáží, tentokrát z maturitního plesu. Scházíme se tedy po roce v Domu kultury v Mladé Boleslavi 14. 3. 2026 a těšíme se, co si pro nás maturanti letos připravili.

Shon, šaty a špetka dochvilnosti

Vzhledem k tomu, že jenom jedna z nás byla letos dochvilná, počáteční organizační shon kolem celého plesu jsme až tak moc neviděly. Co musíme ale ocenit, byla výzdoba. I když asi nedosahovala výraznosti lednového plesu, sál byl i dnes plný podmanivé atmosféry Posledního tance, jak znělo téma plesu.

Na stole už ležely listy s programem. V horních patrech jsme si prohlédly tabla jednotlivých tříd a nechyběl ani fotokoutek. Jako

správné redaktorky jsme si udělaly fotku a pak šly na sál vyhlí- žet začátek celého programu. Po cestě už nás mýjely ty nejkrásnější dívky v pohádkových šatech a přes nervozitu v sále se pomalu nedalo dýchat.

Zahájení a dekorování

Celý maturitní ples jako obvykle zahájil pěvecký sbor Lyra pod vedením Mgr. Lenky Václavíkové, a tím byl odšpuntován nabitý program.

Předtančení bylo překvapivě taneční. Maturanti nám předvedli, že si téma plesu zvolili

správně, protože tanec, ten jim opravdu sedl. Ukázali nám taneční vystoupení, které všechny provedlo světem emocí, elegance i strhující energie. Vtáhli nás do příběhu vyprávěného pohybem, od tanga, přes smyslnou rumbu až k energickému pasu doble. Vše ladné, secvičené a naprosto v rytmu – tak, jak to má být. Vždyť na tom taky pracovali již několik měsíců! Slavnostní nástup zakončili secvičeným tancem společně s třídními profesorkami. Působivé, až jsme měly husí kůži.

Roztažení červeného koberce značilo jediné – přichází chvíle, na kterou se těší snad každý maturant. Dekorování, chvilka, kdy jdete po červeném koberci a všechny oči v sále se soustředí jen na vás, no, není to nádherné? Celé dekorování doplňovaly vtipné a roztomilé fotografie maturantů z jejich mladších let, které všemu dodávaly osobitou a odlehčenou atmosféru.

Kapela KONTAKT a Král a Královna plesu

Na krásnou a emocemi nabitou formální pasáž navázal mode-

rátor Filip Šubr představením hudební skupiny KONTAKT, kterou jistě moc dobře znáte z akcí naší školy. Taneční parket zaplnili maturanti. Nejdříve byla sóla pro pedagogický sbor, poté pro rodiče a nakonec pro kamarády. Nechyběly klasické plesové písně a tance, jako například vídeňské standardy pro babičky, Abba pro maminky a nesmrtelný Michal David, který spolehlivě vyžene na parket i ty nejzarytější odpůrce pohybu.

I přes časový skluz jsme se kolem 21. hodiny sešly znovu, abychom si vychutnaly další vystoupení, tentokrát gymnastické. Vždycky nás fascinuje, jak se všichni účinkující dokážou hýbat do rytmu a zároveň předvést tolik neuvěřitelných akrobatických figur, zatímco my máme problém sejít schody v lodičkách.

Jako každý rok jsme sledovaly i vyhlášení krále a královny plesu, kteří poctili náš parket dvorním tancem, ze kterého až přecházel zrak. Bylo zřejmé, že koruny připadly těm správným, Lucka Žmolíková a Filip Šisler si výhru určitě zasloužili, jelikož jejich vystoupení vytvořilo neuvěřitelnou atmosféru. Ale nutno podotknout, že výtěžek

z hlasování rozhodně nepřipadne výherní dvojici – maturanti výtěžek věnují na charitativní účely.

To nejlepší na závěr – půlnoční vystoupení

Každý, kdo už někdy byl na maturitním plesu, ví, že se opravdu vyplatí v sále zůstat až do půlnoci a užít si tak naprosto čisté a rozhodně alkoholem neovlivněné číslo. Letošní program nabídl rozmanitou směs písní a scének z filmů, na pódiu se objevili například Mimoni, Dancing Queen i řada dalších nápaditých vystupů. Díky tomuto vystoupení mohli diváci maturanty opět poznat z nové perspektivy, někdy i v nečekaných proměnách vizáže – například s úpravou účesu inspirovanou rapperem Pitbullem.

Na závěr celého plesu si za mixážní pult stoupl moderátor a pustil několik klasických diskotekových písní, a my se ještě zdržely a nenechaly si ujít tento opravdu poslední tanec. Nebudeme lhát, nohy nás bolely a podpatky nebyly úplně nejlepší obuv na takto vyčerpávající taneční ples, nicméně to opět byla jedinečná zkušenost!

I tak může vypadat cesta maturantů po červeném koberci

A jsou to právě tyto chvíle, kdy si člověk uvědomí, jak rychle čtyři roky na škole uběhnou a jak důležité je naplno si je užít po boku správných lidí. Maturanti tříd 4. C a 8. O působili jako sešraný kolektiv, který si svůj ples dokázal skutečně užít. Pokud to takto vypadá i ve skutečnosti, nezbyvá, než jim popřát hodně štěstí u zkoušek – tancovat už umíte!

Obě maturitní třídy

Z GYMPLU NA ROK DO TROPŮ

📍 Mikuláš Albert Macháček (2. A)

Už pět měsíců žiji v Malajsii, kde absolvuji roční studijní pobyt. Od samého začátku pro mě tato zkušenost neznamená jen školu a studijní povinnosti, ale především každodenní setkávání s odlišnou kulturou, zvyky a životním stylem. Každý den mi přináší nové zážitky, které bych doma v České republice jen těžko zažil.

Bydlim v křesťanské hostitelské rodině, která mě přijala velmi otevřeně. Hostitelská maminka učí angličtinu na škole, kterou navštěvuji i já. Díky tomu se nemusím potýkat s místní dopravou, která může být pro cizince poměrně složitá, a zároveň trávím hodně času v anglickém prostředí i mimo vyučování. Hostitelský otec pracuje jako vysoký státní úředník v oblasti bezpečnosti, takže díky němu mám možnost lépe poznat

fungování státu i celé společnosti.

Rodinu tvoří tři sestry, rodiče, tři psi a velmi početná širší rodina. V bytě s námi bydlí už jen jedna ze sester, ostatní dvě žijí se svými partnery. Bydlíme ve výškovém domě nedaleko centra Kuala Lumpur. Součástí komplexu je bazén a posilovna, kde trávím velkou část volného času. Kuala Lumpur je přibližně osmimilionová metropole plná mrakodrapů, ruchu, horka a vysoké vlhkosti vzduchu.

Jedním z největších objevů je pro mě místní kuchyně. V Malajsii se přirozeně mísí malajská, indická, thajská i čínská gastronomie. Jídla jsou plná výrazných chutí, vůní a koření. Běžné je chodit do restaurací nebo si několikrát týdně objednávat jídlo přes rozvoz, protože je cenově dostupné. Každý si obvykle objedná to, na co má chuť, a pokrmy se poté sdílí uprostřed stolu. Díky tomu lze ochutnat od všeho trochu.

Kromě studia zde také hodně cestuji. Malajsie je ideální zemí pro objevování – nabízí jak nedotčenou přírodu, tak moderní města. Navštívil jsem tropické pralesy plné bujné zeleně a exotických zvířat i nádherné ostrovy s křišťálově čistou vodou, korálovými útesy a množstvím ryb. Nejvíce se mi líbilo na ostrovech Langkawi a Pangkor. Ostrov Penang je naopak proslulý svou gastronomií a množstvím michelinských restaurací. Ty se v průvodcích objevují oprávněně – lepší dezerty a plněné knedlíčky jsem zatím nikde jinde neochutnal.

Nezapomenutelnou zkušenost jsem získal v malajsijské části ostrova Borneo. Navštívil jsem

📍 Jedny z nejdelších jeskyní na světě

📍 Kuala Lumpur, obří metropole plná mrakodrapů

prales, kam se lze dostat pouze malým motorovým letadlem, i jedny z nejdelších jeskyní na světě. Dosud zde bylo objeveno přibližně 220 kilometrů jeskynních chodeb a výzkumy stále pokračují. V jeskyních žije asi 3,5 milionu netopýrů a pohled na jejich večerní výlet byl jedinečný. Krápníkové jeskyně, Gua Rusa a Gua Air Jerneh, jsou naprosto dechberoucí a všem bych je doporučil navštívit. V Malajsii je zkrátka stále co objevovat.

Velmi zajímavým tématem je také náboženská rozmanitost. Malajsie je převážně muslimská země, ale žijí zde i křesťané, hinduisté a vyznavači čínských náboženství. Víra zde výrazně ovlivňuje politiku, rodinný život i každodenní fungování společnosti. Uvědomuji si to například na příběhu jedné ze svých „nevlastních sester“ z hostitelské rodiny, která se má letos vdávat. Její partner je muslim a podle místních zákonů manželka musí v případě sňatku konvertovat k islámu. Tato změna nezasahuje pouze do oblasti víry, ale má dopad i na právní a majetkové otázky, které se řídí islámským právem vycházejícím z Koránu. Podobné situace mi ukazují, jak důležitou roli hraje náboženství v životě místních lidí.

Studijní pobyt v Malajsii mi dává mnohem víc než jen vzdělání. Učí mě otevřenosti, toleranci a schopnosti dívat se na svět z jiné perspektivy. I po pěti měsících mám pocit, že se stále učím něco nového. Svého rozhodnutí rozhodně nelituji a podobnou zkušenost bych doporučil každému, kdo má možnost ji zažít.

Pokud vás pobyt v Malajsii nebo studium v zahraničí zajímá, můžete mě kontaktovat na Instagramu:

@MikulasAlbertMachacek •

📍 Idylka na pláži

PROKLETÉ DRAMA POPRVÉ NA SCÉNĚ

Alena Gabryšová (3. B)
Leontýna Nováková (1. C)

Ve středu 25. března 2026 proběhla v aule již tradiční jarní akademie. Pro starší sekci dramatického kroužku to znamenalo jedině: Poprvé bude část z jejich autorské hry představena veřejnosti.

Již v několika předešlých číslech jsme vás informovali o vcelku ambiciózním projektu starší sekce dramatického kroužku. Před více než rokem spojili síly a kreativitu a napsali svou vlastní celovečerní hru, která vypráví o mladém manželském páru, který se nastěhuje do zděděného starého sídla. Zde se však, naneštěstí pro ně, vyskytují také duchové, kteří v sídle zemřeli v průběhu staletí. Právě nyní měli diváci jarní akademie poprvé možnost vidět krátkou ukázkou z této hry.

V zákulisí už od začátku dne panovala velká nejistota a napětí, protože hru do té doby potkaly téměř pouze špatné

události (od nemoci až po zlomeniny). Ty mnohdy vedly ke zrušení zkoušek nebo i samotného představení na prosincové vánoční akademii. Ani tentokrát nebyla situace zcela ideální. Jednu z postav hrál kvůli absenci původního herce někdo úplně jiný. Navíc jeden z účinkujících hrál se zlomeninou. I přes všechny nástrahy chtěli mít naši dramatici své vystoupení opravdu zpracované. Některé z kostýmů si sehnali nebo dokonce ušili a upravili sami. Poprvé se také pracovalo s make-upem. Své místo ve vizuální stránce si našla i umělá krev.

Hláška ze šatny od jednoho z účinkujících, kterému byl na

Naprostá ignorace

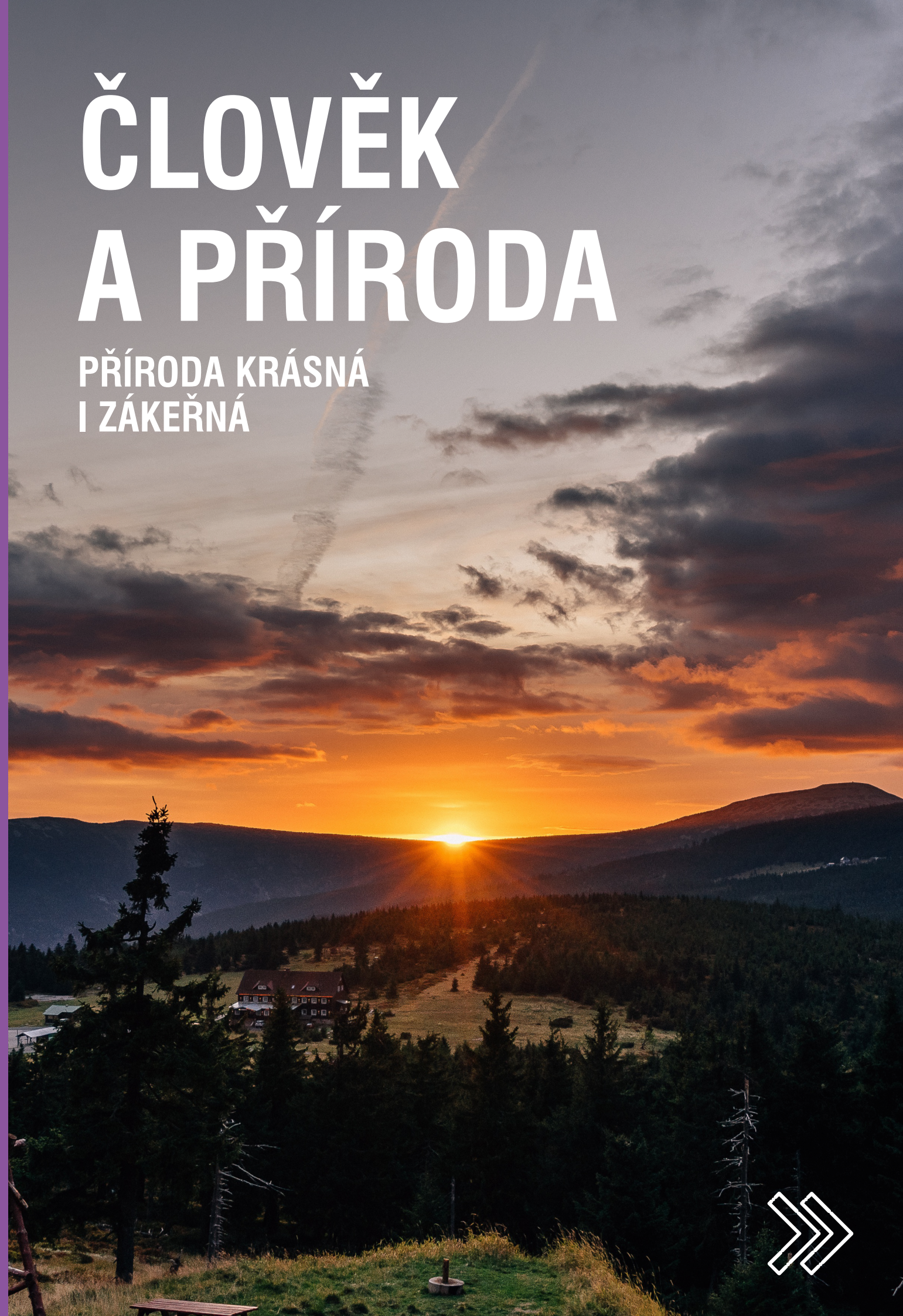
obličej nanesen pudr: „Byli jsme znásilněni pudinkem.“

Samotné vystoupení se též neobešlo bez komplikací. Kromě občasných tzv. „oken“ se naskytly i technické problémy. Hra se totiž řadí mezi technicky náročnější hry, kdy v ní dochází nejen ke zvukovým vstupům, ale také např. k manipulaci se světly.

I přes veškeré komplikace se představení nakonec povedlo zahrát, a dokonce vzbudilo i spoustu pozitivních ohlasů. Mnoho diváků se již těší na 23. června 2026, kdy bude na kosmonoském festivalu Zámecké kulturní léto ke zhlédnutí celá hra včetně části z jarní akademie. •

ČLOVĚK A PŘÍRODA

PŘÍRODA KRÁSNÁ
I ZÁKEŘNÁ

KOUZLO NAŠICH KRKONOŠ

📷 Anna Grofová (1. A)
 🌐 Interbohemia.cz, Krkonosky.denik.cz
 📁 Krkonose.eu

Krkonoše, naše ne nejrozsáhlejší, ale nejvyšší a určitě nejkouzelnější hory, co u nás máme. Pod názvem Krkonoše si určitě každý z nás vybaví naši nejvyšší horu Sněžku, která se tyčí do výšky 1603 m n. m., takže žádný Everest to není, ale každý pořádný Čech by se alespoň jednou na tuhle horu vydat měl. Ale co dalšího?

Naši studenti možná znají Pec pod Sněžkou, jelikož se sem jezdí každý rok na lyžák. Takže kromě kopců a sněhu tu nic dalšího není, že? Já vám tenhle pohled na věc můžu zkusit změnit.

Trošku vzdělání k zeměpisu, jsme gympl, ne (elita národa :D): Krkonoše se tyčí na severovýchodě Čech při hranicích s Polskem. Jejich nadmořská výška se pohybuje v rozmezí 500–1603 m n. m. a průměrná roční teplota se drží kolem 0 °C. Bohužel, jak roky plynou, každý rok je méně a méně sněhu, ty

mrazivé zimy, kdy byly dva metry sněhu, jsou ty tam a skiareály jsou rády, když alespoň měsíc a půl za rok mohou svým zákazníkům dopřát kvalitní snůh. Přesto ale ročně v Krkonoších spadne okolo 50 lavin. V Himalájích jsou to až tisíce, ale co už.

Jak někteří z vás možná vědí, Krkonoše mají svého ochránce, pána hor Krakonoše, říkalo se mu německy Rübezahl (a česky Rýbrcou), ale Krakonoš vám bude asi bližší (alespoň z Večerničku musíte vědět). Je to takový vysoký, svalnatý, vousa-

tý dědeček, má za úkol chránit hory před zlem a starat se o zvěř a obyvatele, také přivolává počasí, takže když byla velká bouře, tak všichni věřili, že se Krakonoš zlobí. Takže takový místní bůh. Náboženství bychom měli, jdeme na historii.

Život v Krkonoších nebyl nikdy jednoduchý, zimy byly dříve opravdu tuhé a mrazivé. Lidi byli rádi, když jim přes zimu zbylo dostatek jídla a dřeva na zatopení. Začali se zde usazovat okolo 15. až 16. století, a to z důvodu těžby nerostných surovin. Krkonoše totiž byly velmi bohaté zejména na černé uhlí, stříbro a fluorit (používal se ve sklářství), později přibyla těžba dřeva, textilní a právě sklářský průmysl. Sklárna Novosad a syn v Harrachově je nejstarší sklárna v České republice a já osobně jsem v ní byla snad milionkrát. Je velmi zajímavé sledovat skláře, s jakou precizností a přesností taví a upravují sklo. Sklářů je ale v této době málo, a proto také cena výrobků stoupá. Textilní průmysl se rozrostl hlavně díky tuhým zimám, při kterých ženy neměly co dělat, a tak lnuly ovčí vlnu a tkaly látky

a plátna. Krkonoše mají také své nářečí, mluví se zde takzvaně po kerkonošsku. Je to spojení zejména češtiny, ale i němčiny, vyznačuje se širokými samohláskami a zdvojnášením souhlásek. Ale abyste to poznali, musíte k nám dounit, pobejt a honně se u nás nadlábnout bandor!

Krkonoše jsou opředeny spoustou příběhů, pověr a mýtů. Od pohádek o duchovi hor Krakonošovi po čerty a čarodějnice. Ale nebudu předbíhat, půjdeme hezky pomalu. Pohádek a mýtů je zde spousta, zmíním ty, které mi utkvěly v paměti. Tak třeba o čertech hrajících karty v Čertově hoře v Harrachově, čekajících, až budou moci jít potrestat ty, co jim každou zimu jezdí nad hlavami na lyžích. Velmi známé a vážené zde byly babky kořenářky, některým lidem ale jejich schopnosti léčit nepřišly na chuť, a proto se radši rozhodli je prohlásit za čarodějnice a upálit na hranici. Ty pravé čarodějnice se ale přes den skrývaly, v noci ale létaly na všemožné čarodějnické sněmy a rejdy a společně proklínaly Krkonoše a obyvatele hor. V době třicetileté války a i chvíli po ní měl zdejší město Jilemnice v moci hejtman Jan Vejrych, povídalo se o něm, že to byl černo-kněžník, který se spojil s ďáblem, byl velmi chladný, neúprosný, ale ne bez citu, říkalo se, že si hraje s černou magií, a havrani byli jeho přáteli do nepohody. Když Vejrych zemřel, mělo jeho tělo podle tradice tři dny ležet ve sklepe v rakvi, několikrát se stalo, že ho někdo přišel zkontrolovat a tělo v rakvi nebylo, po chvíli se ale zase objevilo, lidé si ale mysleli, že pouze mají halucinace. V den jeho pohřbu ho prý pár lidí vidělo z povzdálí koukat na svůj smuteční průvod, jak lidé kráčí s jeho rakví na ramenou. Od té doby se v noci v okolí projíždí černý kočár bez koní a děsí pocestné. Ve skutečnosti byl Jan Vejrych velmi vzdělaný a inteligentní člověk, byl to úžasný vynálezce, proto ho lidé pravděpodobně považovali za černo-kněžníka. Ale respekt bych k němu měla tak jako tak. Po Krkonoších a Podkrkonoší

se potuluje spousta potvůrek, sama jsem se vždycky nejvíc bála černého psa, zjevení, které se potuluje po lesích, nebo nějakého plesnivého skřítka, je jich tu opravdu hodně. Je to tajemné místo, co se týče mystična a tajemna, ono jenom jít v noci lesem uprostřed ničeho ve vás vzbudí nejistotu. A buď zde lidé byli opravdu paranoidní, anebo je to všechno třeba pravda, kdo ví.

Kromě neobyčejných příběhů a mýtů se Krkonoše mohou chlubit i mnohem podstatnějšími věcmi, a to svou neobyčejnou severskou přírodou připomínající tajgu. Jak víme, Krkonoše patří mezi jeden ze čtyř našich národních parků a byly první založenou rezervací vůbec, stalo se tak v roce 1904, a rozhodně ne bezdůvodně. Místní příroda nemá v Evropě obdoby, podobá se spíše severské přírodě, která zde zůstala po době ledové. Pro Krkonoše je typický tzv. ledovcový reliéf, který vznikl právě činností ledovců, díky ní vypadá Sněžka tak, jak ji dnes známe. Nachází se zde rozsáhlá rašeliniště, která dohromady tvoří výjimečnost místního ekosystému, který se tvořil déle než 6000 let. Také zde pramení naše nejdůležitější řeka Labe, spojující nás se Severním mořem, pramen řeky Labe se nachází blízko Labské boudy, na kterou poté navazuje nádherný Pančavský vodopád, který společně se Sněžkou

a pramenem řeky Labe tvoří nejnavštěvovanější místa v Krkonoších. Samozřejmě je zde spousta dalších krásných míst, třeba Mužské a Dívčí kameny nebo pomník Hanče a Vrbaty na Zlatém návrší. Příběh Hanče a Vrbaty je krásnou ukázkou toho, kolik pro zdejší lidi hory znamenaly, a ukazuje sílu vytrvalosti a přátelství – pokud by vás jejich příběh zaujal, moc doporučuji český film Poslední závod. Za návštěvu stojí krásný, klidný Labský důl nebo Krakonošova zahrádka, ve které byste určitě našli chráněné hořce tolitovité a zvonky, které mají Krkonoše ve znaku, ale pozor, netřhat, jsou chráněné! Celkově v Krkonoších roste přes 1200 druhů rostlin a z toho téměř každá čtvrtá je chráněná, takže v Krkonoších chodte jen po cestičkách, protože pokuta by vás mohla stát draho. Tuhle jedinečnou přírodu bychom měli chránit, nejen pro nás, ale i pro ty, kteří tu budou ještě dlouho po nás. Takže nebuďte sobec a vnímejte jedinečný svět kolem sebe, protože zatím víme, že je jen jeden.

Pro mě osobně znamenají Krkonoše hodně a jít se jen tak projít do kopců a pozorovat západ slunce, nebo jet na jeden den na lyže s rodinou či snad se hecnout a vylézt na Sněžku ve vás něco zanechá, a to něco bychom měli chránit. Takže čapni batůžek a přijed' pobejt na hory! •

📷 Pančavský vodopád

📷 Mohyla Hanče a Vrbaty

KAMARÁDI NA ŽIVOT A NA SMRT

✎ Eliška Poláková (1. C)
📷 Wikipedie.org

24. března 1913, tedy před 113 lety, se odehrál jeden z nejvýznamnějších příběhů české historie, který výrazně přispěl ke zlepšení organizace běžkařských závodů a založení horské služby.

Je 24. března 1913 a v Labské boudě se několik sportovců chystá na 8. ročník padesátikilometrového mistrovského závodu v běhu na lyžích. Mezi nimi je i Bohumil Hanč, známý lyžař a běžec na lyžích s titulem Mistr lyžař a jedna z hlavních postav našeho příběhu.

Bohumil Štěpán Hanč se narodil 19. listopadu 1886 v Benecku rodičům Anně a Františkovi Hančovým. Hanč byl protestant, pracoval jako zedník. 24. února 1907 získal svůj první titul Mistr lyžař z mistrovství zemí Koruny české v běhu na lyžích na 50 km. Jako druhý za ním tehdy dojel pražský Němec Emerich Rath, který bude pro tento příběh rovněž velice důležitý. Hanč získal stejný titul ještě dva následující roky, ale pak musel na vojnu do Sarajeva, kde sloužil jako četař. Spolu s ním tam byl ale i Václav Vrbata, kterého Hanč znal už ze Sokola, a během služby se s ním blízce spřátelil. Když se vrátil z vojny, oženil se s Jaroslavou Hančovou, která s ním čekala syna.

Hančův přítel, Václav Vrbata, se narodil 7. října 1885 v obci Kruh. Vrbata byl také lyžař, ale ne tak známý a vášnivý jako Hanč. Hanč i Vrbata se živil domácím tkalcovstvím, Hanč si navíc

přes léto přivydělával jako zedník.

Samotný mistrovský závod v běhu na lyžích byl naplánován na celkem tři okruhy na hřebenech Krkonoš. Ten den ráno bylo slunečno a teploty dosahovaly až 8 °C, takže většina závodníků, mezi které patřil

i Hanč se závodním číslem 26, na sobě měli jen košile či svetry bez čepic a rukavic. Závod odstartoval v 7:10 hodin a téměř hned se vedení ujal Bohumil Hanč. V 7:55 ale začalo pršet a u Sněžných jam se do vedení dostal Karel Jarolímek. Toho u Vosecké boudy nahradil Oswald Bartel, ale za 800 metrů,

✎ Václav Vrbata

u Violíku, se do vedení vrací Bohumil Hanč.

V 9:00 se výrazně ochladilo a začal padat sníh. Karel Jarolímek a Emerich Rath museli ze závodu odstoupit kvůli silným odřeninám na nohou. V 10:20 se počasí znovu zhoršilo. Přišla silná vichřice a začal padat velice hustý a mokrý sníh. U Nové Slezské boudy dostává Hanč citron a rukavice a pokračuje v trase. V 11:52, kdy Hanč projíždí kolem Violíku, se ho máváním a voláním pokouší zastavit rozhodčí Vladimír Záboj Vaina. Hanč si ho sice všimne, ale vyloží si to jako upozornění na směr trati, jelikož se počasí stále zhoršovalo. Skutečný důvod byl však ten, že před Hančem již hodinu nikdo neprojel a ten tak zůstal na trati sám. Na Zlatém návrší ale potkává promrzlý Hanč svého přítele, Václava Vrbatu, který ho přijel podpořit. Vrbata Hančovi předává svůj kabát a čepici a začne sjíždět k Mísečkám. Všichni závodníci, kteří již vzdali a sešli se na Labské boudě, se domluvili, že půjdou hledat Hanče. Hlavní úlohu mezi nimi měl Emerich Rath. Ve 13:45 nachází právě on silně promrzlého Hanče pod Zlatým návrším a pokouší se ho dopravit do Labské boudy. Mezitím se Vrbata ale vrací, protože dostal o Hanče strach, nachází však pouze Hančovy lyže a marně ho hledá. Hanče dotáhne na saních skupina zpět do Labské boudy, kde ale brzy umírá na selhání srdce z podchlazení. Vrbata umírá ze stejné příčiny mezi Harrachovými kameny a Zlatým návrším. Této oblasti

se dnes na jeho počest říká Vrbatovo návrší.

Hanč byl nakonec pohřben v Hrabačově, což je nyní součást dnešní Jilemnice, zatímco Vrbata je pohřben na evangelickém hřbitově v Mříčné, která se nachází pouhých 5 kilometrů od Hrabačova.

Vrbatovo návrší ale není jediná památka na osudný závod. Mezi ně patří i Mohyla Hanče a Vrbaty na Zlatém návrší, kterou vybudovali v roce 1925

členové Českého krkonošského spolku SKI Jilemnice a Českého Ski klubu Hradec Králové. Nebo sem můžeme zařadit i pochod Hanče a Vrbaty, který se koná každý rok, vždy druhou sobotu v červnu. Pochod vychází z Medvědína přes Zlaté návrší k mohyle Hanče a Vrbaty, kolem Labské boudy a Sněžných jam. Končí v sokolovně v Kruhu u Jilemnice, v rodné obci Václava Vrbaty. **Na památku Vrbatova sebeobětování se každoročně 24. března slaví Den horské služby.** •

✎ Bohumil Hanč

SOKOL STĚHOVAVÝ

NEJRYCHLEJŠÍ LOVEC PLANETY

Anna Kameníková (2. 0)

📍 Sídíme na komíně, Ptáci Česka a Slovenska

Proč sem píšu právě o tomto dravci? Sokol je totiž rozšířený téměř po celém světě kromě Antarktidy a některých částí Jižní Ameriky. Asi víte, že sokol stěhovavý je druhem, který se již od středověku těší mimořádnému zájmu člověka.

Sokol se dožívá věku 10–20 let. Samička je výrazně větší než sameček, dosahuje zhruba dvojnásobku hmotnosti samečka, až 1300 g, loví větší kořist. Sameček je ovšem v letu výrazně obratnější.

Sokolnictví

Tento dravec je úzce spjat s historií sokolnictví, které je považováno za specifickou formu myslivosti. Sokoli byli po staletí cvičeni k lovu drobné zvěře. V celém středověku hrálo sokolnictví významnou roli. První zákony upravující sokolnictví a majetkoprávní vztah k dravcům vznikly v 8. století. Nejdůležitější právní

normou té doby byl zákon vydaný franským králem Karlem Velikým (748–814). Kořeny sokolnictví však sahají až do 2. tisíciletí př. n. l. Vzniklo ve stepích Jižní Asie, do Evropy se rozšířilo během stěhování národů a ve středověku bylo prestižní zábavou šlechty. Významnými podporovateli byli i naši panovníci, např. Přemysl Otakar II., nebo dokonce i Karel IV. V dnešní době již v sokolnictví nejde pouze o lov, ale především o chov či záchranu ohrožených druhů.

Výcvik sokola sokolníkem je dlouhodobý proces založený na důvěře, trpělivosti a potravní fixaci. Cílem není zvíře zlomit, ale

využít jeho přirozených instinktů pro lov. Sokoli se vychovávají už jako mláďata. Výchova vyžaduje velkou trpělivost. Každá necitlivost způsobuje ztrátu důvěry a konec spolupráce. Sokol si tedy při výcviku postupně zvyká na člověka. Nabízením snadno dostupné potravy se sokol rychle ochočí a oplácí svému cvičiteli svou přízeň nezvyklou krotkostí. Tímto způsobem chovu je sokol víceméně svobodný. Proces výchovy probíhá zpravidla způsobem, že cvičitel drží v ruce kus masa, kterým se sokol učí přistávat na rukavici nebo reagovat na vábítko (většinou jde o kus kůže s masem). Jestli bude mít rád svého pána a zda se k němu po vypuštění vrátí, závisí vždy pouze na vůli sokola.

I v dnešní době má sokolnictví praktické uplatnění. Pro nás je asi nejvýznamnější jeho využití v bezpečnosti letecké dopravy na letištích, kde se sokolové využívají pro snížení rizika nárazu letadla do ptáků, případně hnízdění ptáků v turbínách leteckých motorů. Dále je nepostradatelným pomocníkem v zemědělství nebo v městském prostředí. V zemědělství plaší škodné ptáky, aby neničili úrodu. Ve městech redukuje přemnožení různých druhů ptactva, které znečišťují okolí a hnízdí na nevhodných místech.

Jeho dokonalé letové vlastnosti, lovecké schopnosti a hrdý vzhled sokola předurčovaly k tomu, aby se stal častým námětem uměleckých děl. Byl motivem na erbech šlechtických rodů, a to především pro svou vznešenost a vlastnosti, které byly považovány za ideály rytířství. Při lovu byl označován za „královského ptáka“. Díky svému postavení tzv. „vrcholového predátora“ se v posledních desetiletích sokol stěhovavý stal také symbolem mizející ohrožené přírody a následně symbolem její úspěšné ochrany. Velká pozornost byla ochraně sokola v minulých letech věnována i v České republice.

Vyhynutí

Sokol stěhovavý u nás málem vyhynul v roce 1900. Vajíčka sokola byla odebírána z hnízd pro sokolnické účely a dospělí jedinci byli střílení zejména z důvodu ochrany drobného hospodářského zvířectva. Situace v té době byla natolik vážná, že na území našeho dnešního státu byl počet jedinců odhadován na pouhých 20–30 párů. To vyžadovalo úpravu zákonů a sokoli se stali chráněným druhem. V roce 1950 hnízdilo v Česku již kolem 50–60 párů. Zlom ovšem nastal kolem roku 1960, kdy u nás sokoli nehnízdili téměř vůbec nebo jen nepravidelně. Důvodem bylo používání DDT (aromatický organochlorid) v zemědělství, které sloužilo k hubení hmyzu. Tento prvek způsoboval ztenčení skořápek sokolích vajec, takže byla výrazně křehčí a mláďata neprosplávala. Tento druh zde byl téměř vyhuben. Sokol stěhovavý se vrátil do Československa v roce 1991. První pár zahnízil v Krkonoších. Nyní na území ČR hnízdí přes 100 párů sokolů.

Let

Sokol je nejrychlejší zvíře naší planety při střemhlavém letu. Rychlost, kterou dosahuje, je vyšší než u nejrychlejších evropských rychlovlaků, vojenská letadla jej dokázala předstihnout až ve 30. letech 20. století,

📷 Sokol stěhovavý ve střemhlavém letu

ovšem ani dnešní ultralehké letouny nepřekonají jeho rychlost. Nejvyšší naměřená rychlost sokola dosahovala 390 km/h. Při běžném vodorovném letu dosahuje rychlosti 80–100 km/h a při pronásledování kořisti zhruba 240 km/h. Sokol je na střemhlavý let velmi dobře přizpůsoben. Má křídla, která jsou dlouhá a špičatá. To způsobuje minimální odpor vzduchu při velké rychlosti, čímž je schopen prudce měnit směr i při přiblížení ke kořisti. Také má mimořádně hbité reakce díky svému zraku, který mu umožňuje sledovat kořist při volném pádu. Jeho tělo, které při tomto stylu letu připomíná stíhačku, je vybaveno speciálními výstupky v nozdrách, jež při obrovské rychlosti regulují proudění vzduchu a chrání plíce. Také jeho oči jsou chráněny přírodními brýlemi, tzv. mžurkou.

Sokol stěhovavý svou kořist sleduje z výše položených míst díky svému výjimečnému zraku a rychlejšímu zpracování obrazu. Oběť nejdříve vyplaší, aby vzlétla, potom vykrouží dostatečně vysoko a zahájí svůj útok zezadu. V blízké vzdálenosti od kořisti roztáhne křídla jako padák, aby došlo ke snížení rychlosti. Svou kořist neuchopí, ale udeří, čímž ji může omráčit nebo zabít. Zpravidla dochází k druhé variantě.

Sokol stěhovavý, jak už bylo řečeno, loví výhradně letící kořist. Nikdy neloví na zemi. Není

k tomu uzpůsoben. Základem jeho potravy jsou holubi a hrdličky, což je úplně klíčová potravina hlavně ve městech, dále špačci, kosi, drozdi, ale třeba i vodní ptáci, například menší kachny. V průmyslových areálech, kam se sokoli čím dál více přesouvají z volné přírody, přišli sokoli na zlepšovák a díky umělému osvětlení loví i v noci, a to netopýry. Není mrchožrout, neloví běžné savce na zemi a neloví sedící ptáky.

Predátoři

Dospělý sokol stěhovavý nemá díky své rychlosti a obratnosti téměř žádné predátory. Výjimečně může být ohrožen většími dravci, a to hlavně orlem skalním, někdy také sokolem/rarohem loveckým v oblastech severní polokoule. Dále výrem velkým, především v noci, kdy sokol odpočívá. Tyto případy jsou vzácné a většinou jde spíše o překvapení nebo teritoriální konflikt než o běžnou predaci. Vejce a mláďata sokola jsou ohrožena podstatně více. Na ně útočí ptáci, jako je krkavec, ralek, orel nebo výr. Ze savců pak kuna, liška, případně mýval. Mláďata jsou vetřelci napadána, hlavně pokud jsou rodiče mimo hnízdo nebo pokud je hnízdo snadno přístupné. Největším predátorem je však člověk, protože sokolům ruší hnízda, která jsou v kolizi s budovami nebo konstrukcemi ve městech.

📷 Sokol stěhovavý s mláďaty

Hnízdění

Sokol stěhovavý neumí přiletět ke stromu a utrhnout větvíčku, ze které by začal stavět hnízdo. Přirozeným hnízdním prostředím je pro sokola skalní stěna, kde v nějaké průrvě vyhrabe důlek 10–15 cm hluboký a do něj snáší vajíčka. Jako náhrada tohoto hnízdiště stačí sokolům kovová budka s jemným kačírkem. Ornitologové umísťují na výškové budovy ve městech různé budky s keramzitem, který sokolům vyhovuje. Instalace probíhá minimálně ve výšce 50–60 m, nejčastěji na průmyslové komíny, teplárny, elektrárny nebo vysoké silážní věže. Sokoli začínají hnízdit obvykle na konci března. Snesou vajíčka, střídavě na nich sedí a potom se zhruba 40 dní starají o mládě. Mláďata se obvykle kroužkují v době stáří 10 až 30 dní. Krouž-

kují se na obě nohy. První kroužek s vyraženým číselným kódem je stejný jako u ostatních kroužkovaných ptáků, na druhou nohu se umísťuje tzv. odečtový kroužek, aby je bylo možné sledovat dalekohledem.

Sokoli v Mladé Boleslavi

Historie hnízdění sokola stěhovavého v Mladé Boleslavi je úzce spjata s komínem teplárny společnosti ŠKO-ENERGO. Tam byla umístěna hnízdní budka ve výšce 170 metrů (předposlední ochoz komína) v roce 2013 jako součást projektu Alka Wildlife zaměřeného na podporu sokolů v průmyslových objektech.

Samice sokola poprvé přiletěla v roce 2013 z Německa. Partnera si našla až v roce 2015. Od tohoto roku se sokoli pravidelně

vrací a od té doby společně vyvedli 35 mláďat. U budky je instalována online kamera, která umožňuje sledovat tento stabilní domov tohoto ohroženého dravce

(<https://www.sko-energo.cz/online-kamera/>).

Závěr

Sokol stěhovavý je extrémně specializovaným dravcem, zejména lovcem ptáků, čímž vytváří rovnováhu v přírodě. Troufá si i na protivníky, kteří jsou větší než on. Je fascinujícím dravcem, jehož příběh je symbolem úspěšné ochrany přírody.

V roce 2010 se v ČR stalo sokolnictví nehmotným kulturním dědictvím lidstva a bylo zapsáno mezi památky UNESCO, a to s dalšími jedenácti státy, v nichž má tato forma myslivosti dlouhou tradici (Belgie, Česko, Francie, Jižní Korea, Katar, Maroko, Mongolsko, Saúdská Arábie, Spojené arabské emiráty, Sýrie, Španělsko). •

Status	H, T, Z
Délka křídla	293–365 mm
Hmotnost	♂ 520–636 g, ♀ 925–1 080 g
Doba hnízdění	III–V
Velikost/hmotnost vajíček	51,4 × 40,4 mm/43,8–46,4 g
Maximální věk	17 let
Počet parů v ČR/SR	70–100/25–250
Obsazenost ČR/SR	10/24 %

📍 Zajímavé informace navíc

DALŠÍ DOFE EXPEDICE

STÁTNÍ SVÁTEK, LEDOVÁ ČATKA A NA ZÁVĚR TROCHA BRODĚNÍ

📷 Anna Kindlová, Alice Kuchtová, Zuzana Vondrová, Anna Votočková (2. B)

Mezinárodní cena vévody z Edinburghu, zkráceně tedy DofE, je program, který na naší škole již každoročně nabízí nám studentům možnost vypravit se na „expedici“. Jako začínající dofačky jsme se tedy v pátek 3. dubna vydaly na Zrcadlovo kožu splnit si bronzovou expedici.

Přípravy

Než se na takovou výpravu vydáte, musíte toho hodně zařídit. Od dopravy, přes ubytování a program až k jídlu. Navíc se musíte naučit vyvolávat dobré počasí, což se nám tedy moc nepovedlo, přinejmenším co se týče tepla. Jak nečekané, na začátku dubna. A dostáváme se k další věci, umět si zabalit tak, abyste s sebou netáhli zbytečně moc věcí, ale zároveň byli připraveni na všechno. To nám, myslím, celkem vyšlo (teda spíš ta část být připraven na všechno).

Nebudeme si tu nalhávat, že se vše povedlo. Teda my jsme si to myslely, když jsme si krásně zařídily ubytování v kempu Zrcadlova koza, dokonce jsme se domluvily, že přijedeme ještě před oficiálním začátkem provozní doby, a tím jsme měly alespoň ubytování jisté. Ani doprava pro nás nebyl problém – vlak do Turnova a následně autobus do Záholic, odkud jsme měly jít cca 1 km pěšky, se zdál jako málo obtížná možnost.

Dále jsme rozplánovaly jídlo a kdo co ponese. Ovesné kaše, těstoviny, slaninu a sýr na omáčku, buřty na večerní táborák a další jsme tedy nemusely každá nést pro sebe, ale rozvrhlo se to mezi čtyři krosny, a tím jsme zajistily menší námahu pro každou z nás. Vše bylo tedy týden před odjezdem naprosto růžové a zalité radostným očekáváním tak skvěle naplánované expedice.

Přesuneme se o kousek dál, přesněji do dne před odjezdem. Každá si doma balíme batohy a začíná nám (hlavně Aničkám) docházet, že spacáky jsou ideální věc pro chladnou noc, ale ne tak ideální pro balení velkého batohu. Nicméně i to jsme překonaly, naše Aničky měly prostě dva pasažéry navíc a Zuzka s Alicí malé skladné batůžky. Nutno dodat, že obsah všech batohů byl podobný a nikdo neměl nic víc nebo míň. Po nespočtu zpráv typu: „Co všechno máte s sebou?“ a „Kdo bere zápalky?“ spokojeně uleháme do postelí a usínáme s vidinou krásné a vydařené expedice.

Cesta na Kozu

Ráno se scházíme v dobré náladě plné elánu. Po chvilce čekání přichází i náš pedagogický dohled a nedílná součást výpravy – paní profesorka Floriánová s manželem. Hned od prvních vteřin víme, že to bude nezapomenutelný zážitek.

Na nádraží si koupíme lístky a pak už se přesuneme do vlaku. Asi 40 minut strávíme

📷 Sbíráme pečlivě a každý přidává ruku k dílu

Polní kuchyně v našem podání

v tichém oddílu (který teda při naší přítomnosti úplně tichým není) a pak už vystupujeme v Turnově a přesouváme se na autobusové stanoviště. Tady ovšem přichází první zádrhel. Jak se ukázalo, trasu umíme naplánovat skvěle, to by ovšem nesměl být státní svátek. Po půl hodině čekání na autobus, který vlastně vůbec nejel, jsme se domluvili, že je zbytečné čekat dalších 45 minut, a místo toho se vydáváme na Kozu po svých. Potkáváme místní obyvatele, kteří na nás koukají trochu zmateně, přitom co je divného na skupince šesti lidí, kteří táhnou po Turnově krosny pomalu větší než půlka členů výpravy?

Nechybělo ani rozšíření obzorů v rámci biologie. Schválně, kdo z vás ví, co je to pižmovka velká?

Po příjemné šestikilometrové procházce dorazíme do finální destinace – do kempu. Dokonce jsme tak dobří, že to stihneme před otevírací dobou restaurace, takže si sedneme na lavičku a nasáváme sluníčko, které chvilkami vysvitne.

Klokočské skály a táboráček s kopřivami na závěr

Po zabydlení se v chatkách, které jsou po zimě docela vychladlé, jsme se rozhodly udělat si naše první expediční jídlo. Nechtělo se nám hned první oběd odbýt polévkou ze sáčku, takže jsme kuchtily. Slanina provoněla celý kemp.

Po našich výborných špagetách alla carbonara jsme se

sbalily a vydaly se na první (původně kratší) výlet do Klokočských skal. Stoupání, které jsme po cestě zdolávaly, nám nezabránilo jít v tempíčku, vždyť to bude jen šestikilometrový okruh... To jsme si myslely, ale to by to nebyla paní profesorka Floriánová, abychom si ten okruh „trošku“ neprodloužily. Když jsme po cestě narazily na ukazatel, který zmiňoval zříceninu hradu Rotštejn, o kterém jsme v prvním ročníku psaly sloh, volba byla jasná. Po návštěvě zříceniny a pořízení několika fotek jako důkaz do třídní skupiny jsme se začaly ubírat zpět do kempu. Na zpáteční cestě jsme se rozhodly plnit úkol celé naší expedice – sběr odpadu a mapování nejvíce znečištěných míst. Nebudeme lhát, někdy jsme našly fakt poklady.

Po sběru odpadků přišel na řadu sběr kopřiv. Viděly jsme jich totiž po cestě tolik, že jsme se (hlavně paní profesorka) rozhodly uvařit si „eko bio“ kopřivový čaj, jako nám ho v dětských letech vařily babičky.

Skupinová fotka z hradu Roštejn

Po návratu z „procházky“, ze které se nakonec vyklubal dvacetikilometrový výlet, bylo na čase zapálit oheň. Jaly jsme se tedy shánět dříví. Díky zálesáckým zkušenostem jedné z Aniček pro nás nebylo rozdělení táboráku žádný problém. Zanedlouho už jsme opékaly buřty a posedávaly u ohně.

Trocha deště, zase ty kopřivy, výstup na Vranov a smočíme si nohy

Druhý den se probouzíme někteří včas, s úderem osmé hodiny ranní, a některým (není náhoda, že se zrovna jmenují stejně) to trvá ještě půl hodiny, než vylezou ze svých teplých spacáků. Venku se sice klube už trochu sluníčka, ale pořád je zima, a tudíž je opravdovou výzvou dojít si vyčistit zuby. Po téhle náročné cestě se ale scházíme a opět nažhavujeme naše vařiče, tentokrát pro přípravu ovesné kaše a čaje.

Následuje pár minut těžkého přemýšlení, jak se sbalit na dalších 20 km, během kterých si někde musíme ještě uvařit

oběd, tím pádem je nutné s sebou vzít i esusy a vařiče. Zachraňuje nás Aniččin perfektní skládací batoh z Decathlonu (pozn. autorka: Tuto větu „rozhodně nepsala“ majitelka batohu). S pozitivní náladou a kupodivu bez bolesti nohou ze včerejška se tedy vydáváme směr Malá Skála a zřícenina hradu Vranov.

Obloha je už od rána trochu zamračená a předpověď počasí nám také nevychází vstříc – po obědě má pršet. S tím si ale hlavu nelámeme, nepromokavé bundy a dobrá nálada nás jistí. Jedna z našich prvních zastávek vás nejspíš překvapí. Narazily jsme totiž na opuštěné dětské hřiště s krásnou červenou skluzavkou a několika houpačkami. Je nám sice všem skoro 18, ale to bychom nebyly gymnastky, kdybychom si trochu nepohrály. Samozřejmě vše pod pedagogickým dozorem!

Oběd si vaříme na Malé Skále u řeky, když začíná pomalu pršet. Nám to ale nervy nedrásá, zalezeme si do přístřešku a ohříváme se tím pověstným kopřivovým čajem, ke kterému přikládáme sušené švestky a proteinové tyčinky. Pokud tento článek čte nějaký nutriční poradce, velmi se omlouváme za způsobenou újmu na psychickém zdraví. Krátká přeprška je brzy pryč a my stoupáme na vyhlídku u hradu Vranov. Probíhá samozřejmě focení, další focení a zmínily jsme se, že jsme se vyfotily? Dokonce jsme si i zaplatili vstup na samotnou zříceninu, kde jsme, trochu nebezpečnou cestou, vylezly na další vyhlídku, odkud bylo vidět opravdu široko daleko.

Přeskočíme teď trochu obyčejnou cestu zpět do kempu až na její naprostý konec. Připozdávalo se, nohy už bolely a nacházely jsme se na opačném břehu řeky než Zrcadlová Kozá. Pochopíte, že po nějakých dvaceti kilometrech v nohách, kdy je před vámi posledních pět, kdy musíte přejít nejbližší most, který zas tak blízko není, vás napadají různé věci. Nás tedy napadlo řeku přebrodit. Jizera v těchto místech přece nemůže být tak hluboká. No, ukázalo se,

že opravdu hluboká je, a to natolik, že kdybychom do ní poslaly ty menší z nás, tak by potřebovaly plavky. Musely jsme tedy hledat další místa, kde by řeka nebyla tak hluboká, a to až do míst, kde se nacházel náš vytoužený most. Ovšem my jsme zvolily mnohem lepší a efektivnější způsob – řeku přebrodivme právě v těchto místech. V čele s paní profesorkou jsme se tedy vydaly vstříc ledové vodě. Pojem ledová voda možná ani není dostačující, protože voda byla jako mísa plná jehel. Ten pocit po této cestě byl ale k nezaplacení.

Závěr expedice a poděkování

Úspěšně jsme dorazily do kempu, sbalily si věci a vyrazily pěšky nazpět do Turnova. Celodenní výlet nás natolik zmohl, že už jsme ani nemluvíly a jen se těšily, až si sedneme do vlaku.

Loučení bylo těžké. I když by se zdálo, že nás tyto dny naprosto zničily a nebudeme již chtít na další expedici, opak je pravdou! Neuvěřitelně jsme si těch celkových 40 km užily a určitě se těšíme, že si to příští rok zopakujeme! Teď už víme, jak si lépe zabalit, že je nutné kontrolovat, co je zrovna za den, a samozřejmě i koho si vybrat jako doprovod :)

Tímto bychom chtěly poděkovat paní profesorce Vladěně Floriánové, že nás do DofE tak trochu donutila, a my tím mohly zažít tuhle skvělou expedici. Samozřejmě nezapomeneme na jejího skvělého manžela, který byl pro nás důležitým článkem výpravy. Kolují zvěsti, že byl jediným, kdo během této expedice přemýšlel. •

Na mapě jsou vidět uklizené oblasti – jsou značené červeně

ANDALUSKÝ DENÍK

CESTA ZA SLUNCEM, HISTORIÍ A PŘÁTELSTVÍM

📷 Sabina Netrvalová (3. C)

Všechno to začalo v pátek 6. března přímo před budovou gymnázia. Už kolem poledne, kdy jsme vyráželi, byla směs nervozity a těšení téměř hmatatelná.

Nekonečný přesun na jih

Po odjezdu a následném letu jsme konečně v osm večer přistáli v Malaze, kde nás okamžitě udeřil do tváře horký španělský vzduch. Do postelí bylo ale pořád daleko – čekala nás ještě noční tříhodinová jízda do Sevilly.

Královská Sevilla a zklamání u „Hub“

Sevilla nás vítá tepajícími uličkami a vůní snídaně. Palác Alcázar nás naprosto pohlcuje svou architekturou a zahrady, kde se zastavil čas.

Na Plaza de España fotíme ikonické kachlové mozaiky, ale u vyhlídky Metropol Parasol přichází ledová sprcha: „Vstupenky už nejsou!“ S cukrem od churros na rtech ale zjišťujeme, že večerní Sevilla chutná skvěle i bez výhledu.

Cesta do srdce Andalusie

Odpoledne trávíme procházkou u řeky a nákupem suvenýrů. V 15:00 opouštíme Sevilu a vyrážíme do Andújaru. Jsme plní očekávání, co nás v srdci Andalusie u našich přátel čeká.

Radnice, muzeum a sportovní derby

Ráno se scházíme před školou a plní emocí sdílíme dojmy z hostitelských rodin. „Moje rodina je úžasná, cítím se tam

jako doma!“ shodují se všichni nadšeně. Ze školy míříme do jediného muzea v Andújaru, kde nám penzionovaný učitel s obrovským zápalem vykládá historii každého kousku keramiky. „Těch exponátů je tu snad milion!“ šeptáme si v úžasu.

Po krátké siestě u rodin se vracíme do akce, tentokrát přímo do arény pro býčí zápasy. Znalci nám vysvětlují pravidla této drsné tradice, zatímco my se už v duchu připravujeme na večer. Den totiž vrcholí na palubovce: „Dneska vyhraje, čeští lvi nastupují!“ hecujeme se před zápasem proti „španělským ohnivým srdcím“.

Islámská perla Córdoba

Úterní program začínáme brzy ráno na autobusovém nádraží, odkud vyrážíme do Córdoba, města, které bylo kdysi centrem vzdělanosti celého islámského světa. Hned po příjezdu na nás dýchne atmosféra dávných století, když staneme před branami slavné mešity-katedrály. „Je to neuvěřitelné, zvenku vidíš mešitu, ale uvnitř najdeš katedrálu,“ žaseme nad unikátní architektonickou proměnou. Odpoledne pak využíváme volný rozchod k tomu, abychom si sami prozkoumali skrytá zákoutí tohoto historického skvostu.

👉 Oáza klidu

Olivová pohoda

Dnes nás čeká odpočinkový den na venkově, na který se všichni velmi těšíme, nejdříve však musíme nakoupit suroviny na grilování na místním trhu s masem, zeleninou a pečivem. Na venkově v olivovém háji, u jednoho ze španělských profesorů, rozděláme oheň a připravíme vše na pozdější grilování.

Ted' už je tedy čas na prohlídku olivového sadu, kde nám španělský pan profesor vysvětluje, jak o olivy pečují a jak se sbírají. Na stromě také zůstalo pár přezrálých oliv, které nám dává ochutnat. „Fuj, to je hnus, jak tohle může někdo jíst!“ vykřikne jeden z našich studentů a olivu vyplivne právě ve chvíli,

kdy profesor Bělka poprosí španělského profesora o další, jelikož mu velmi chutnají.

Autobus nás odváží k samotné lisovně, kde se dozvídáme, jak proces funguje, a na památku obdržíme malý vzorek oleje. Odpoledne se všichni uvelebíme na španělském jarním sluníčku, grilujeme a chytáme barvu, někteří bronz, někteří spíše červený nádech.

Temperament v krvi a hořkosladké sbohem

Andújar nám přirostl k srdci a my chceme každou zbývající minutu využít na maximum. Dopoledne nás čeká lekce flamenco, která nás vrhá přímo do víru španělského temperamentu. Zatímco naši španělští přátelé se pohybují s vrozenou elegancí, my bojujeme s rytmem i vlastními kroky. „Hlavně se nepřerazit, ten rytmus je šílený!“ smějeme se, když se snažíme trefit do tempa. Přestože v technice pokulháváme, nadšení nám rozhodně nechybí. Po obědě pak během závěrečného ceremoniálu hrdě přebíráme certifikáty.

Před večerí si ještě užíváme poslední přátelské soupeření

u kulečnickových stolů. Celý den symbolicky zakončujeme v typickém španělském bistro, kterému se říká tapas bar. Nad talířky s místními specialitami rekapitulujeme všechny zážitky.

Alhambra a poslední sbohem

Ranní loučení s rodinami je zvláštní moment. Ještě před týdnem to byli cizí lidé, dnes nás objímají, jako bychom k nim patřili odjakživa. „Vůbec se mi od nich nechce,“ shodujeme se a v každém z nás zůstává pocit, že jsme v Andújaru na chvíli našli druhý domov. Ta vřelost, se kterou nás přijali, nás prostě dostala.

Poté vyrážíme do Granady. Stojíme na vyhlídce s dechberoucím výhledem na palác Alhambra a okolní přírodu, je to přesně ten typ krásy, který člověk musí vidět na vlastní oči. Po odpoledním maratonu v nákupním centru ale přichází realita: definitivní odjezd našich španělských spolužáků.

U autobusu nálada prudce klesá. Najednou nikdo nespěchá, nikdo nekouká do mobilu. Držíme se v hloučcích a nikdo se nemá k tomu, aby se odpojil jako první. „Takhle smutno mi

už dlouho nebylo,“ hlesne někdo z nás, když se zavírají dveře autobusu. Za pouhé dva týdny se z nich stali naši nejbližší přátelé a to prázdnost, které po nich zůstalo na parkovišti, je až nečekaně těžké. Prožili jsme spolu každý moment naplno a tohle sbohem prostě bolí.

Poslední španělské paprsky

Naše cesta končí. Balíme, opouštíme ubytování a přesouváme se do Málagy. Času je málo, tak se dělíme do skupin, abychom z posledních chvil vyždímali maximum. Sedíme s holkami u závěrečného oběda a jen tak vstřebáváme atmosféru. „Užily jsme si to, jak jen to šlo. Domů jedeme s kupou zážitků a nových přátelství,“ shrnujeme svoje pocity.

Bylo to neuvěřitelné, jeden velký příval energie a euforie. Nejde jen o památky, ale o tu španělskou pohodu a lidi, kteří nás vzali mezi sebe. Sedím tam a vím, že jsem si každou minutu užila na maximum. Odjíždím s pocitem, že tohle byl zážitek, na který se prostě nezapomíná. ●

👉 Fotka české i španělské skupiny

TŘI KRÁLOVÉ

✎ Eliška Poláková (1. C)
📷 Wikipedie.org

V sobotu 21. března jsme si připomněli hrdinnou oběť Václava Morávka, nejmladšího člena odbojářské skupiny Tři králové, která za 2. světové války bojovala proti nacismu a sabotovala gestapo. Jenže odkud tento název vůbec přišel?

Pravdou je, že sama skupina si toto jméno nevy-myslela. Sami si říkali Tři mušketýři. Jméno Tři králové získala skupina od gestapa, jako symbol toho, jak špatní jsou pro společnost.

Tři králové se skládali ze tří členů, Václava Morávka, též známého jako Pobožného pistolníka, Josefa Mašína a Josefa Balabána. S touto skupinou ještě později spolupracoval radiotelegrafista, četař František Peltán, který je někdy označován jako Čtvrtý mušketýr.

Václav Morávek se narodil 8. srpna 1904 v Kolíně. Měl velice dobrý vztah se svou matkou, která ho už od malička vedla k víře a podporovala ho i v letech okupace navzdory hroící perzukuci. Morávek nejdříve vychodil pět tříd obecné školy a od roku 1915 navštěvoval kolínské gymnázium. U armády začal v Terezíně. Později byl odeslán jako frekventant na Vojenskou akademii v Hranicích, kterou ukončil jako poručík dělostřelectva. Poté se vrátil do Olomouce, kde sloužil až do okupace Čech a Moravy. Vojenskou službu ukončil jako štábní kapitán. Měl rád i zvířata, především koně, věnoval se jejich drezuře i parkuru, a svého dobrmana jménem Ryn. Co se ale týče odboje, byl Morávek díky své vynikající znalosti němčiny spojkou na dvojitého agenta Paula Thümmela (Agent A-54). Byl to také výborný střelec, vždy s sebou nosil dvě

pistole, několik zásobníků a Bibli kralickou. A když se ho na jednom z prvních setkání Mašín na tuto výbavu zeptal, odpověděl mu nyní již proslulou větou: „Věřím v Boha a ve své pistole.“ Morávek byl také velice odvážný: Na pražské oddělení gestapa pravidelně donášel ilegální časopis V boj, nebo si dokonce od Oskara Fleischera, jednoho z nejkrutějších členů pražského gestapa, připálil cigaretu, načež mu o této události poslal zprávu přes jeho šéfa.

Od jara 1941 byl Morávek sám. Oba jeho kolegové už byli zatčeni. Také Gabčík a Kubiš ho žádali o pomoc s atentátem na Heydricha, nejpravděpodobněji kolem poledne 21. března 1942. Avšak stejný den večer měl smlouvanou schůzku s agentem A-54 a svým kolegou, Václavem Řehákem. Řehák šel na schůzku dřív, ale byl zatčen gestapem. Když se mu Morávek pokusil pomoci, došlo k přestřelce s jasnou přesilou gestapa, kterou již bohužel nepřežil. Dle pitevní zprávy utrpěl celkem šest ran, dvě do nohou, dvě do těla a dvě do hlavy. Smrtelné však nebyly rány do hlavy, ale jedna z ran do těla, která se trefila do boku a přetřela aortu. Není úplně jasné, kde je opravdu pohřben, ale předpokládá se, že na Vinohradském hřbitově.

Josef Mašín se narodil 26. srpna 1896 v Lošanech jako jedináček. Absolvoval české reálné gymnázium v Kutné Hoře

a Zemskou střední školu hospodářskou v Roudnici nad Labem. Později se oženil se Zdenou Novákovou, se kterou měl ještě tři děti. Za svou odbojářskou činnost byl však Mašín 13. května 1941 zatčen gestapem. Tehdy celá skupina vysílala důležitou depeši pro Londýn. Po prvních větách se ozval zvonek. Za dveřmi čekala převaha gestapa. Všichni začali ničit důkazy. Mašín se však rozhodl bránit, tak rozrazil dveře a vystřelil na prvního gestapáka, kterého uviděl. Mezitím ho další střelbou kryl Morávek, jenže se mu vzpříčil náboj v hlavni, čehož využil další gestapák, který Mašína postřelil. Díky tomu, že se gestapo v ten okamžik zaměřilo na Mašína, stihl jim Morávek přibouchnout dveře rovnou před nosem. Než se dokázali dostat dovnitř, utekli Morávek a Peltán oknem po tenkém ocelovém laně. Peltán si však při dopadu těžce pohmoždil obě nohy, zatímco Morávek si o uzlík na laně nařízl prst, který pak musel uříznout úplně. Po zatčení byl Mašín mučen gestapem, ale byl jeden z mála, který se s gestapáky pral. Po atentátu na Heydricha po něm gestapo chtělo, ať ho odsoudí. Ten však pronesl, že lituje toho, že ho nezabil on sám. Toto prohlášení mu vysloužilo trest smrti, který byl vykonán 30. června 1942. Těsně před tím, než byl popraven na Kobyliské střelnici, hrdě zvolal: „Ať žije Československá republika!“

Josef Balabán se narodil 4. června 1894 u Dobříše. Vyučil se strojním zámečnickem a poté u firmy Stross nastoupil jako kreslíř a nástrojař. Jeho odbojářská práce ale skončila 22. dubna 1941 po krátké přestřelce s gestapem. I když byl mučen gestapem, neprozradil nic než dezinformace, čímž získal čas pro Mašína a Morávka. 3. října 1941 byl však v jízdně kasáren bývalého dělostřeleckého pluku v Praze-Ruzyni popraven.

František Peltán se narodil 1. dubna 1913 jako nejmladší

ze tří dětí. V Jindřichově Hradci se vyučil čalouníkem. V červnu 1941 se dvakrát pokusil vysílat a pokaždé se mu podařilo uniknout gestapu. Poprvé vysílání přerušil kvůli přetékající vaně, takže gestapo nestihlo přesně lokalizovat byt, odkud vysílal. Podruhé, když byl byt už obklíčený, se mu podařilo vyklouznout v přestrojení za železničáře. Peltán neunikl gestapu jednou, dvakrát, třikrát... ale čtyřikrát. Jenže popáté už mu to neprošlo. Při útěku se jednomu z gestapáků povedlo prostřelit mu hlavu. I když byl ihned převezen do nemocnice,

20. července 1942 zranění podlehl. Byl pohřben na hřbitově v Ďáblicích v hromadném hrobě společně s dalšími hrdiny protinacistického odboje.

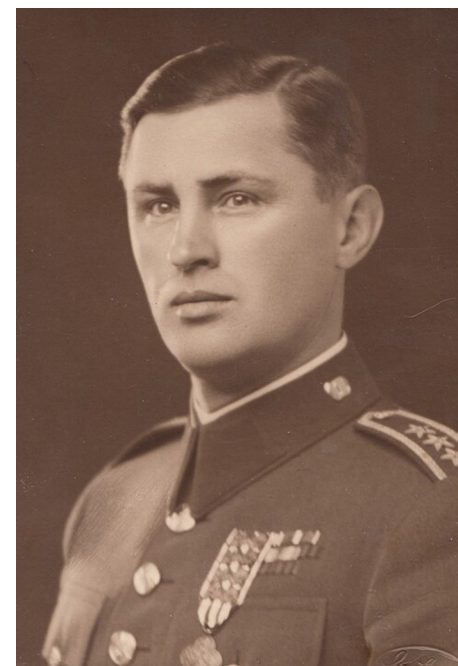
Odbojová skupina Tři králové by nám měla být inspirací k tomu, ať jsme čestní a od-vážní. Inspirujme se od-vážností Václava Morávka. Vytrvalostí Josefa Mašína. Rozvahou Josefa Balabána. Dokázali využít i těch nejmenších šancí na přežití. Ale hlavně se neinspirujme u Čurdy! •

✎ Václav Morávek

✎ Josef Balabán

✎ Josef Mašín

✎ František Peltán

PO STOPÁCH VĚDY A HISTORIE

ANEB 2. O V PRAŽSKÉM KLEMENTINU

✎ Martin Janeček (2. 0)

📷 Mgr. Pavla Bořkovcová

V pátek 17. 4. jsme se sešli před vlakovým nádražím Mladá Boleslav město a nastoupili do vlaku, jelikož Správa železnic záhadně nehlásila žádné zpoždění. Po zhruba dvouhodinové cestě vystupujeme na pražském hlavním nádraží do cílého předvíkendového ruchu.

Zatímco my na Pekaři v Mladé Boleslavi jsme hrdí na naši piaristickou tradici, v centru Prahy už od 16. století budovali jiný „gigant vzdělanosti“ – Klementinum, do kterého právě míříme po dvoukilometrové dráze. Tato stavba v sobě spojuje vědu, umění a historii – a proto s námi také absolvují celou cestu paní profesorky Mikulecká (za dějepis) a Bořkovcová (za fyziku).

Půlhodinová cesta vede na začátku přes stále rozkopané Václavské náměstí a hned za náměstím Staroměstským už to je kousek. Chvilí vyčkáváme

na nádvoří, ale za chvíli už vcházíme do 2. největšího stavebního komplexu v Praze, kde se nám již věnují průvodci. Monumentální Klementinum se může pyšnit nejen výškou, ale i rozlohou. A zatímco náš gympl založili piaristé, Klementinum fungovalo převážně pro jezuitu. Obě tyto instituce tedy byly založeny mnišskými řády, na rozdíl od gymnázia v Kosmonosech se však do Klementina musela vejít celá univerzita! Vystoupáme první část ze 172 schodů, kterými se zde chlubí, to ale není to jediné.

Po prvním točitém schodišti totiž následuje barokní knihovna, která je považována za jednu z nejkrásnějších historických knihoven na světě. Vůně starého papíru, ticho a šero nás na okamžik přenesou do dob, kdy se v těchto zákoutích procházel třeba Wolfgang Amadeus Mozart. S freskami na stropě a historicky cennými velkými glóby uprostřed sálu se tak řadí mezi nejvznešenější sály na světě. Jak zmiňuje paní průvodkyně, v tomto sále se nachází hlavně teologické a vědecké dokumenty, sice jen něco málo přes dvacet tisíc, ovšem Národní knihovna České republiky, která zde sídlí v přilehlých budovách, spravuje něco okolo 7,5 milionu knih, což je asi hodně nepředstavitelné číslo. Do sálu se smí bohužel jenom nahlížet, i tak se ale jednalo o krásný vizuální zážitek. V sále se totiž musí udržovat stálé klima. Například takový zlomek Evangelia sv. Marka z přelomu sedmého a osmého století už něco pamatuje a zapsal se tak do historie jako nejstarší dochovaný svazek v Klementinu.

⇨ Pohled z klementinské astronomické věže

Při cestě nahoru se ještě zastavujeme jednou, a to když se ocitneme v takzvané Mediánové síni, někdy také označované jako Poledníková. To proto, že ještě do konce 20. let minulého století se zde pomocí natažené struny a paprsku světla určovalo právě pražské poledne. Tento poledník tedy pracoval na principu kamery obscury a dokázal určit právě poledne až na milisekundy přesně. Místnost byla vymalována černě, aby zde nebyl žádný jiný zdroj světla. Jakmile paprsek dopadl na již zmiňovanou strunu, byl z věže dán signál praporem, na který pak odpověděl výstřel z kanónu na Mariánských hradbách, aby si Pražané mohli seřídít hodinky. Poslední signalizace takovýmto způsobem proběhla ještě v roce 1928. Od této doby ji ovšem začal nahrazovat rozhlas a jiné prostředky. Kromě toho se zde také pomocí dvou gigantických kvadrantů měřily vzdálenosti mezi nebeskými tělesy.

Následně nás čeká poslední etapa z těch pověstných 172 schodů. Stoupáme na ochoz věže a před námi se otevírá Praha jako na dlani. Právě jsme došli na Astronomickou věž, která slouží také pro obor meteorologie. Tato věž je vysoká 68 metrů a nabízí panoramatický výhled na celou Prahu. Právě zde se datuje rekord v délce meteorologického měření, jelikož již od roku 1775 se tady nepřetržitě měří počasí, a to i přes všechny války a bouře, které se přehnaly během 251 let (minulý rok výroční). Toto prvenství z Klementina

dělá stanici s nejdelší souvislou řadou pozorování v Evropě. Na špičce věže se pak nachází jeden z poznávacích znaků Klementina. Olověná socha bájného boha Atlanta má nést armilárium, což je model hvězdné oblohy.

Ted' nás čeká už jen sestup dolů a krátká zastávka na Staroměstském náměstí, kterou nám paní profesorka Mikulecká ozvláštňuje svým výkladem

o sochách a pomnících v okolí. Po příchodu na Václavské náměstí dostáváme rozhod tak akorát v právě poledne, a tak tryskem vyrážíme k nejbližšímu „mekáči“. Po mnoha chodech se s plným žaludkem přesouváme tam, kde jsme dnešní pouť po Praze započali, k soše sv. Václava. Zde opět následuje historické okénko a potom se již nervózně přesouváme na hlavní nádraží, na naše sedmé nástupiště, jelikož tentokrát jedeme rychlíkem, a ten by na nás nemusel čekat... Nasedáme na zpáteční jízdu, nicméně od Všetat se jede autobusem, ani to nám ale nezabrání v družné zábavě a vyprávění humorných historek.

Nakonec myslím, že i když jsme vyměnili učebnice za baroko, všichni si zájezd velmi užili a vzpomínka, jak 2. 0 „dobývala“ Klementinum, mi nejspíše zůstane v mysli velmi dlouho. ●

⇨ 2. O na prvním schodišti v Klementinu

⇨ Impozantní barokní knihovna v Klementinu

VÝTVARNÉ OKÉNKO

9. DÍL

JAK OPRAVIT ŠPATNÉ PROPORCE VE VAŠÍ KRESBĚ

✎ Anna Kindlová (2. B)

Určitě si pamatujete, jak jsme minule kreslili zátiší. Vzhledem k tomu, že to pro mnohé z vás bylo úplně první zátiší, je dost možné, že nevypadá přesně jako vaše předloha. Ale čím to je?

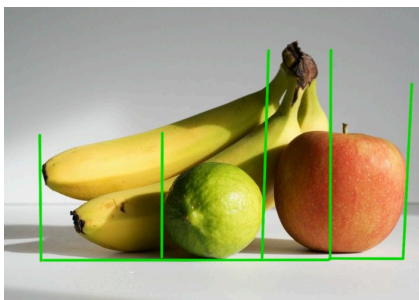
Ukážeme si to na modelové situaci – kreslím zátiší na obrázku (příloha 1), ale nevypadá tak, jak ho vidíte teď vy. Co jsou ta krizová místa, kde lehce uděláme chybu, a ani si to neuvědomíme, a musíme to tedy zkontrolovat?

Pro dobré proporce se vyplatí si jednotlivé velikosti porovnávat s nějakým prvkem – pro mě je teď výhodné vše srovnat s banány, které vyplňují většinu zátiší:

- **příloha 2:** mezi banány a podložkou je viditelná mezera – jak velká je v porovnání s výškou banánů?
 - mezera se do celkové výšky vejde cca čtyřikrát
- **příloha 3:** limetka je velká cca jako polovina výšky banánů a jablko jako cca tři čtvrtiny jejich výšky
- **příloha 4:** v rámci délky banánů se limetka nachází cca v jejich polovině a jablko se jednou třetinou překrývá s koncem banánů a zbytkem je již vedle nich
- **příloha 5:** nezapomeňte také na to, kde se v rámci plochy papíru zátiší nachází
 - spodní hranice je v pětině od spodního okraje a horní (stopka banánů) je v osmině od horního okraje

Na závěr malý tip – v každém zátiší nejdřív hledejte ty nejjednodušší tvary – trojúhelníky, čtverce a podobně.

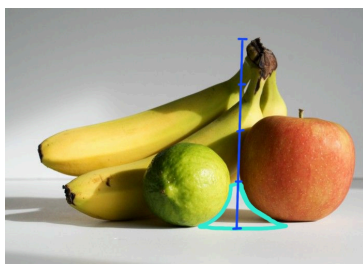
✎ Příloha 4

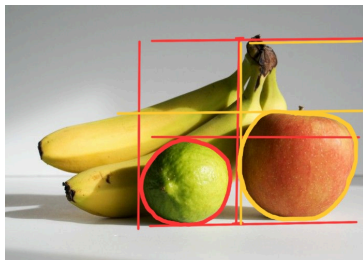
✎ Příloha 5

✎ Příloha 1

✎ Příloha 2

✎ Příloha 3

Pokud vás ještě pořád nepřestalo výtvarné okénko bavit a stejně jako já se těšíte na další díl, tak vás srdečně zvou na poslední, desátý díl, v podobě, jak ho znáte doteď. Vytvoříme si společně takový závěrečný projekt. •

PEKÁRNA

ANEB PEKAŘOVA DRBÁRNA

„A třídní měla obavu, aby to někdo nebral jako úplatek, a tak před námi utíkala“ aneb rozhovor s Mgr. Michaelou Šlapákovou

✎ Anna Kindlová, Anna Votočková (2. B)

Na pořádání maturitního plesu se, jak už jsme se zmínily i v článku, nepodílí jen studenti, ale především paní profesorky Vladěna Floriánová a Michaela Šlapáková. No a jelikož jsme Vám rozhovor s paní profesorkou Floriánovou přinesli vloni, je asi každému jasné, koho jsme vyzpovídaly letos...

Co je nejtěžší na přípravách?

Nejtěžší? Asi přesvědčit studenty, že dodržování termínů je důležité a že některé platby **opravdu** musíme zaplatit.

Co Vás na přípravách nejvíce baví a co naopak nesnášíte?

Baví mě tombola. Ale těžkou hlavu mi dělá rozdělování lístků třídám, sponzorům, veřejnosti...

Překvapilo vás letos něco?

Skvělá byla výhra od ŠKO-ENERGO, která pomohla zaplatit část nákladů na ples, a navíc jsme z vítězku z dobročinného bazaru mohli udělat radost dětem z dětského domova.

Jaká část plesu se Vám nejvíce líbila?

Začátek plesu – nástup a předtančení, kdy po počátečních – a nejen počátečních – těžkostech vyšlo vše skvěle.

Je něco, co necháváte zásadně v kompetenci studentů?

Ano, je toho plno: výběr šerp, oslovení sponzorů, nácvik předtančení a nástupu, stužkovací večírek, půlnoční představení, afterparty.

Jaký byl Váš maturitní ples, když jste byla maturantka?

Naše třída neměla klasické šerpy, sami jsme si vyráběli kotiliony. A spolužačka ušila pro naši třídní velkého dinosaura. A třídní měla obavu, aby to někdo nebral jako úplatek, a tak před námi utíkala :D. •

PERLIČKÁRNA

redakce Student revue a přispěvatelé z řad studentů
Alena Gabryšová (3. B)

„Romeo a Julie, to je, jako byste se procházeli po Disneylandu.“
PhDr. Adam Krupička, Ph.D. uděluje rady k seznamu maturitní četby.

„Tak se zeptáme umělé demence.“
RNDr. Jarmila Mulačová komentuje používání umělé inteligence během testů.

„Tak oni ty ploty často přelézají.“
PhDr. Adam Krupička, Ph.D. komentuje vztahy Turků a Řeků na Kypru.

„Učebnice matematiky je nepřátelský text.“
PhDr. Adam Krupička, Ph.D. reaguje na návrh, že si studenti udělají volnou hodinu a budou si číst vlastní knížky.

„Kdo ho takhle zjebal?!“
Mgr. Markéta Dostálová se rozčiluje, když vidí proházeného kostlivce.

„To byla 7. 0“
pozn. redakce :D

„No co? Sedí tam Newton a houpe se.“
PhDr. Adam Krupička, Ph.D. stručně vysvětluje princip Newtonovy houpačky.

„Rozdíl mezi sopkou a supersopkou je jako rozdíl mezi vzduchovkou a atomovkou.“
Mgr. Jaromír Kudra zasvěcuje studenty do tajů vulkanologie.

„Jděte si loudit někam jinam! To je takovej folklor!“
Ing. Dana Kuchařiková si stěžuje, že ji studenti neustále nutí odkládat testy

„Myslíte si, že můžeme stupidního člověka izolovat? Ne! Jsou průraznější než protitanková střela!“
PhDr. Adam Krupička, Ph.D. komentuje inteligenci lidstva.

„Bez pana profesora Bárty by to tu zhynulo na úbytě.“
Ing. Dana Kuchařiková se vyjadřuje k nefunkčnímu projektoru v době, kdy pan zástupce Bárta nebyl ve škole.

„Moje CIA ještě pracuje dobře.“
Ing. Dana Kuchařiková o podvádění při testu.

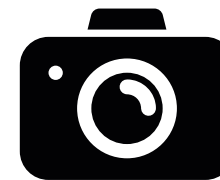
„Já ti píšu, kup si Míšu!“
Ing. Dana Kuchařiková kárá studenty, kteří nedávají pozor.

„Znám křišťálovou studánku Gymnázia Dr. Josefa Pekaře.“
Ing. Dana Kuchařiková komentuje počínání studenta, který si jde natočit vodu do lahve.

„Rozvolněné mravy, všichni se chtějí bavit, tak šup na to!“
PhDr. Adam Krupička, Ph.D. se vyjadřuje k populační explozi v 18. století.

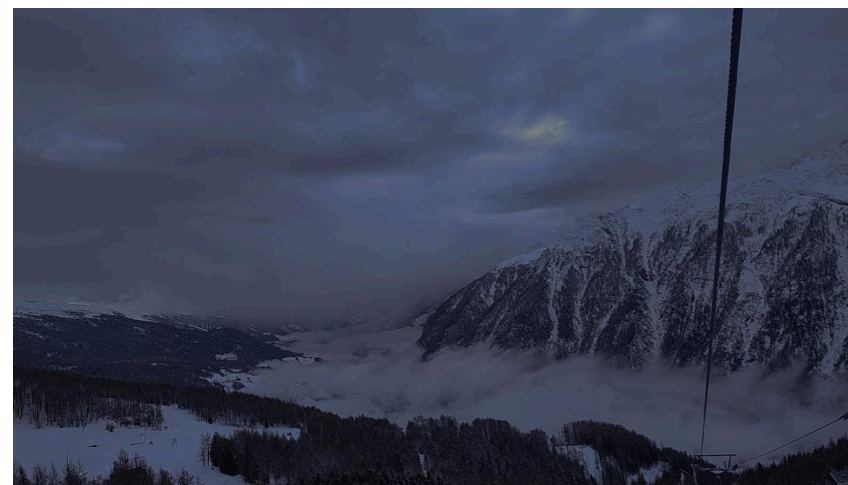
„Já už si s dětmi nehraju. Já už mám dohráno.“
Ing. Dana Kuchařiková vysvětluje rozdíl mezi praktikantkou a vystudovanou učitelkou.

FOTOGRAFICKÁ SOUTĚŽ

výběrová komise redakce Student revue

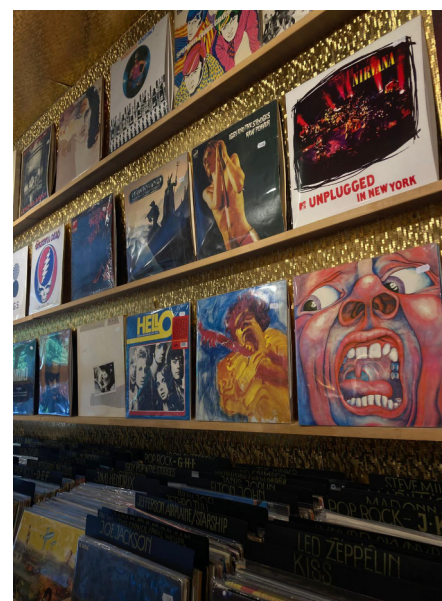
Vážení příznivci fotografování, letos již naposled přinášíme výběr fotografií do posledního kola naší fotografické soutěže. Tyto fotografie najdete na pravém okraji stránky a u dolního okraje, pod tímto textem se naopak, stejně jako minule, nachází vítězná fotografie kola minulého. A nezapomeňte – také se nám blíží závěrečné vyhlášení na konci školního roku, kdy budou nejlepší fotografové odměněni! Fotografování zdar! (JK) •

↑ vítězná fotografie 2. kola
autorka: Amálie Slaná (1. B)

postupující fotografie
do posledního kola soutěže

POJĎTE LUŠTIT SE STUDENT REVUE!

  Eliška Fialová (2. C)

Vážení čtenáři, další, v letošním školním roce již poslední kolo naší soutěže je tu! Tentokrát se zaměříme na přírodní vědní obory, tak popadněte tužku a hurá do toho! A nezapomeňte – jde o hodně! Právě teď je poslední šance, jak získat body do závěrečné soutěže, po tomto kole nás už bude čekat jen vyhlášení ve sportovní hale... ●

V	U	L	K	A	N	O	L	O	G	I	E	P
E	K	O	L	O	G	I	E	Ř	Í	R	O	M
D	A	L	H	Y	D	R	O	L	O	G	I	E
J	S	E	I	S	M	O	L	O	G	I	E	T
E	B	P	O	M	Y	K	O	L	O	G	I	E
E	I	G	O	L	A	R	E	N	I	M	K	O
L	O	A	D	B	O	T	A	N	I	K	A	R
C	L	E	I	G	O	L	O	T	I	N	R	O
H	O	R	A	E	I	G	O	L	O	E	G	L
Ň	G	M	E	E	I	G	O	L	O	O	Z	O
J	I	E	I	F	A	R	G	O	E	G	I	G
D	E	N	D	R	O	L	O	G	I	E	I	I
P	A	L	E	O	N	T	O	L	O	G	I	E

1 **Barbora Perlíková** (3. B)
2 **David Adam Moc** (2. C)
3 **Matěj Havelka** (2. A)

_____,

_____!

JAK SE ZAPOJIT?

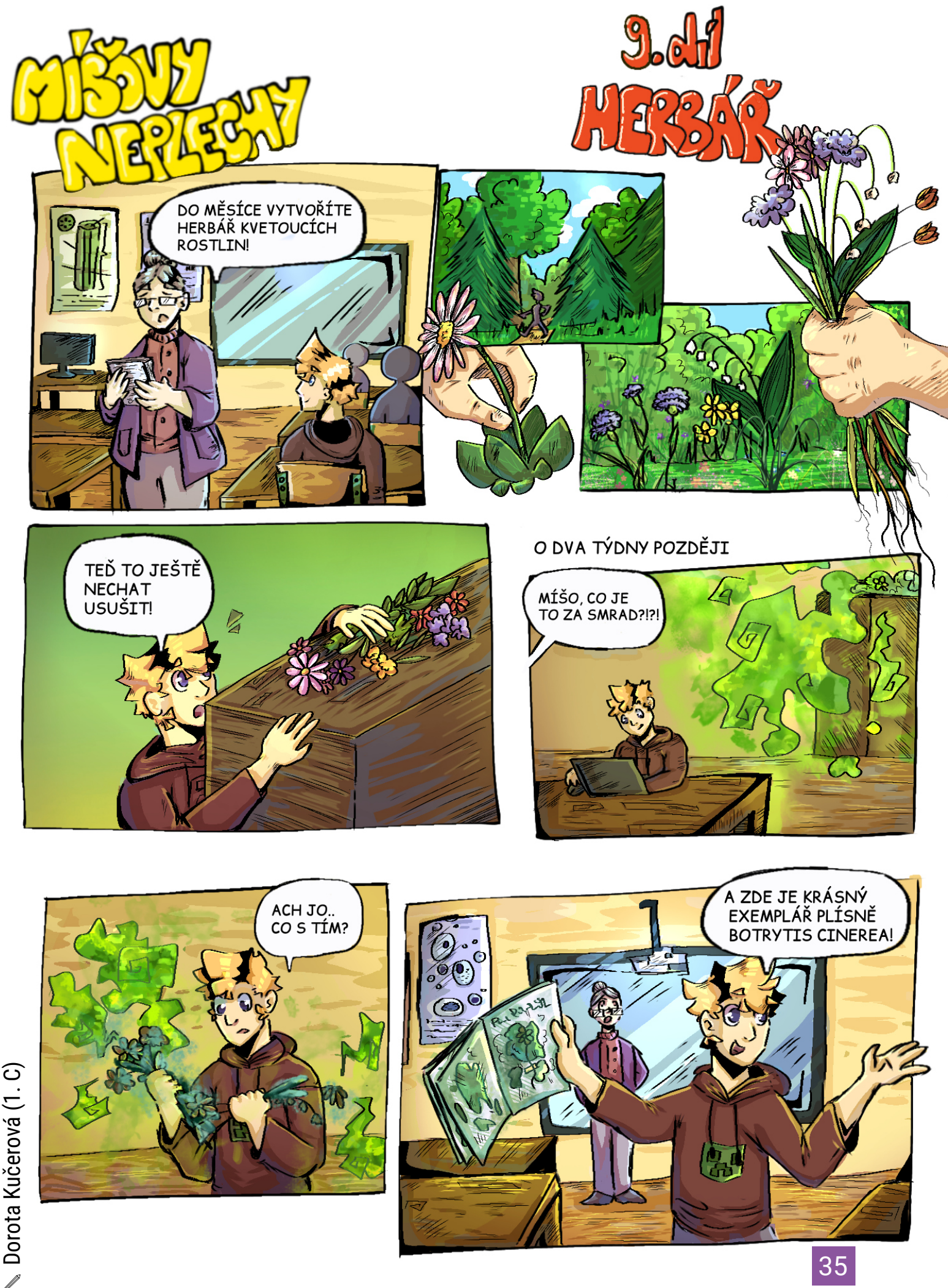
Stačí **poslat řešení přes formulář na stránkách Student revue**, který najdete na QR kódu na této stránce.

O CO SE HRAJE?

První tři úspěšní řešitelé budou otištěni v příštím čísle Student revue (květen/červen 2026).

Prvních deset úspěšných řešitelů získá dle svého pořadí body (1. místo – 200 b., 2. místo – 180 b., každé další místo od 3. do 10. o 10 bodů méně než to vyšší) do druhého ročníku celoročnickové hry (2025/26), ve které na konci školního roku 3 studenti s největším množstvím nasbíraných bodů získají titul „Nejlepšího řešitele“ a ocenění formou hodnotného daru.

Každý další úspěšný řešitel získá bez ohledu na pořadí 50 bodů do celoročnickové hry.

UZÁVĚRKA ODPOVĚDÍ: 14. 6. 2026

**VŠEM MATURANTŮM
PŘEJEME ÚSPĚCHY
U MATURITNÍCH ZKOUŠEK!**

STUDENT REVUE

DVOUMĚSÍČNÍK GYMNÁZIA
DR. JOSEFA PEKÁŘE